

Top 4 bài văn mẫu Kết thúc "Chuyện chức phán sự đền Tản Viên" tác giả viết: "Than ôi.....đôi cứng ra mềm", theo em tác giả muốn gửi gắm điều gì Văn 10 tuyển chọn, hay nhất sẽ giúp các em học sinh đưa ra các lập luận, lý lẽ chính xác và ý nghĩa nhất để hoàn thành xuất sắc bài viết của mình.

Kết thúc "Chuyện chức phán sự đền Tản Viên" tác giả viết: "Than ôi.....đôi cứng ra mềm", theo em tác giả muốn gửi gắm điều gì Ngữ Văn lớp 10 mẫu 1

Trong diễn biến cốt truyện của mỗi câu chuyện, kết thúc là phần có vị trí khá quan trọng, mang nhiều ý nghĩa, thể hiện quan điểm, tư tưởng của nhà văn. Với đoạn kết Chuyện chức phán sự đền Tản Viên và lời bình cuối truyện chúng ta sẽ hiểu rõ hơn điều đó.

Trong Chuyện chức phán sự đền Tản Viên nổi bật nhân vật Ngô Tử Văn - một con người khảng khái, cương trực, kiên quyết đấu tranh chống lại cái ác trừ hại cho dân. Một mình chàng dám đương đầu với hồn ma tên tướng giặc, và dù phải xuống tận Minh ti, chàng vẫn không hề sợ hãi, rút lui. Diêm Vương công minh đã suy xét kỹ lưỡng mọi việc, xử đúng người đúng tội, giải oan cho Tử Văn.

Truyện kết thúc bằng nhiều chi tiết li kì, hấp dẫn, giàu ý nghĩa. Sau khi trừng phạt hồn ma tướng giặc họ Thôi, Diêm Vương đã ban thưởng cho Tử Văn khá hậu hĩnh: Vương nghĩ Tử Văn có công trừ hại, truyền cho vị thần đến kia, từ nay phần xôi lợn của dân cúng tế, nên chia cho Tử Văn một nửa và sai lính đưa Tử Văn về. Chi tiết này khắc họa thêm một lần nữa sự thông minh của Diêm Vương. Việc ban thưởng cho Tử Văn chứng tỏ Diêm Vương đứng về lẽ phải, có thiện chí đối với hành động dũng cảm của kẻ sĩ. Cho Tử Văn được trở lại làm người, có lẽ Diêm Vương không chỉ muốn trả lại công bằng cho chàng mà còn muốn duy trì sự tồn tại của khí phách hiên ngang, dũng cảm, của tinh thần khảng khái trên cõi trần. Tử Văn sẽ là sứ giả mang lại sự yên bình cho nhân dân chốn dương gian.

Việc Tử Văn được sống lại là phán quyết của Diêm Vương nhưng việc chàng được giới thiệu, đề cử vào chức phán sự đền Tản Viên là do Thổ công hết lòng xin cho: Nay thấy ở đền Tản Viên khuyết một chân phán sự, lão đã vì nhà thầy mà hết sức tiến cử, được đức Thánh Tản ngài đã bằng lòng, vậy xin lấy việc đó để đền ơn nghĩa. Hành động của Thổ công là hành động trả nghĩa Tử Văn.

Nhờ chàng mà vị thần này được trở lại cai quản ngôi đền vốn bị hồn ma tướng giặc họ Thôi cướp mất. Nhận chức quan phán sự, Tử Văn sẽ phải chết, nhưng Thổ công khuyên rằng: Người ta sống ở đời, xưa nay ai chẳng phải chết, miễn là chết đi vẫn được tiếng về sau. Tất nhiên, một người như Tử Văn có lẽ không vì danh tiếng mà hám chức danh đó. Lí do khiến chàng ưng thuận lời đề nghị của Thổ công là với

chức phán sự, chàng sẽ có cơ hội mang lại công lí, chính nghĩa cho cuộc đời. Hơn nữa, để Tử Văn nhận chức phán sự cũng là cách Nguyễn Dữ bất tử hóa hình tượng con người cương trực, khảng khái. Chẳng thế mà sau khi Tử Văn chết rồi, có người còn nhìn thấy chàng ngồi trên xe, cuỗi gió mà biến mất. Những người như Tử Văn không thể chết mà phải sống mãi mãi để cuộc đời này được yên ổn, để mọi điều tai chướng bị tiêu trừ. Chi tiết kì ảo được Nguyễn Dữ xây dựng vừa thể hiện thái độ ngợi ca, vừa thể hiện ước mơ công lí của nhà văn.

Kết thúc Chuyện chức phán sự đền Tản Viên thể hiện một cách sâu sắc triết lí dân gian ở hiền gặp lành, ở ác gặp ác, gieo gió gặp bão. Kẻ gian trá, xấu xa như hồn ma tướng giặc họ Thôi đã phải chịu tội còn người cương trực, khảng khái như Ngô Tử Văn xứng đáng được muôn đời ca ngợi. Lòng cảm phục và thái độ ngợi ca của Nguyễn Dữ đã được thể hiện một cách trực tiếp trong lời bình ngay sau kết thúc truyện. Theo ông, con người sống trên đời không sợ "cứng quá thì gãy" mà chỉ sợ không thể cứng được. Ngô Tử Văn - một kẻ sĩ nước Việt là người luôn giữ cho mình sự cứng cỏi để vượt qua mọi thế lực phi nghĩa. Cũng từ nhân vật này, người đọc có thể thấy Nguyễn Dữ đề cao sự cứng cỏi trong nhân cách kẻ sĩ. Thực ra đã là trí thức thì cần rất nhiều phẩm chất tốt đẹp. Quan niệm của Nguyễn Dữ về nhân cách kẻ sĩ không phải không đúng nhưng có lẽ chưa đủ, trọn vẹn. Nếu kẻ sĩ lúc nào cũng cứng quá thì chắc chắn cũng có lúc phải gãy.

Có khi sức hấp dẫn của những câu chuyện lại ở kết thúc giàu ý nghĩa. Viết Chuyện chức phán sự đền Tản Viên, Nguyễn Dữ không chỉ làm người đọc hài lòng bởi một kết thúc hậu mà còn khiến chúng ta phải có những giây phút lắng lại để chiêm nghiệm về ý nghĩa của kết thúc đó.

Văn mẫu lớp 10 Kết thúc "Chuyện chức phán sự đền Tản Viên" tác giả viết: "Than ôi.....đổi cứng ra mềm", theo em tác giả muốn gửi gắm điều gì mẫu 2

Truyện "Chuyện chức phán sự đền Tản Viên" là một trong 20 truyện của "Truyện Kì Mạn Lục" của tác giả Nguyễn Dữ, truyện đề cao tinh thần khảng khái, cương trực và dám đấu tranh chống lại cái ác, trừ hại cho dân của Ngô Tử Văn - đại biểu của trí thức Việt Nam. Ở đoạn kết truyện tác giả đã khẳng định niềm tin công lí, chính nghĩa nhất định chiến thắng gian tà, đặc biệt lời bình cuối truyện còn cho người đọc hiểu được đã là kẻ sĩ thì phải biết đấu tranh đến cùng để chống lại cái xấu, cái ác, có đấu tranh dũng cảm mới đem lại chiến thắng cho chính nghĩa.

Nhân vật chính trong truyện chính là, Ngô Tử Văn, tác giả Nguyễn Dữ đã xây dựng hình tượng nhân vật này là một con người với phẩm chất cao đẹp: cương trực, khảng khái, kiên quyết đấu tranh trừ hại cho dân, một mình chàng đã đốt đền và đương đầu với hồn ma tên tướng giặc, cho dù phải xuống tận âm phủ gặp Diêm

Vương Ngô Tử Văn vẫn gan dạ, quyết liệt kêu oan. Tử Văn biết rõ đúng sai và tin tưởng vào chính kiến của mình, chính vì vậy mà dù bị hù dọa nơi âm phủ chàng cũng không hề khiếp sợ, nản chí hay rút rè. Kết thúc phần xét xử của Diêm Vương, sau khi đi điều tra mọi việc trên trần thế đúng như lời Tử Văn nói nên Tử Văn đã được Diêm Vương xử thắng kiện, điều đó đã khẳng định một quy luật tất yếu: thiện nghĩa chắc chắn chiến thắng gian tà. Hồn ma tên tướng giặc họ Thôi đã bị trừng trị thích đáng, cuộc sống người dân được yên ổn, bình an, Thổ công đã được trả lại đền. Bằng chính nghĩa và sự dũng cảm, cương quyết đấu tranh, cuối cùng Tử Văn đã chiến thắng, không những thế chàng còn Diêm Vương ban thưởng hậu hĩnh "từ nay phần xôi lợn của dân cúng tế, nên chia cho Tử Văn một nửa, và sai lính đưa Tử Văn về", phần thưởng của Diêm Vương chính là minh chứng cho tính chính nghĩa của công lí, người đại diện cho công lí đã đứng về lẽ phải và công nhận hành động dũng cảm của kẻ sĩ. Bên cạnh đó, Nguyễn Dữ còn xây dựng chi tiết kì ảo Tử Văn được sống lại làm người chính mang ý nghĩa duy trì sự tồn tại của một kẻ sĩ có chí khách hiên ngang, tinh thần khảng khái trên cõi trần, sự có mặt của Tử Văn sẽ mang ý nghĩa như một người bảo hộ cho sự bình an, công bằng cho nhân dân.

Tử Văn được sống lại sau hai ngày chết trên dương thế là ý của Diêm Vương, nhưng việc chàng được đề cử vào chức phán sự đền Tản Viên là do Thổ công biết ơn Tử Văn, hết lòng xin cho "Nay thấy ở đền Tản Viên khuyết một chân Phán sự, không có người lo việc. Lão với nhà thầy đã biết nhau nên đã vì nhà thầy hết sức tiến cử, được đức Thánh Tản ngài đã bằng lòng, vậy xin lấy việc đó để đền ơn nghĩa". Đây là việc làm trả ơn của Thổ công đối với Tử Văn, nhờ có Tử Văn mà Thổ công mới được trở lại cai quản ngôi đền bị hồn ma cướp. Để nhận chức quan phán sự nghĩa là Tử Văn phải chết, Thổ công đã khuyên Tử Văn "Người ta sống ở đời, xưa nay ai không phải chết, miễn là chết đi còn được tiếng về sau là đủ rồi". Tử Văn đã chấp nhận lời đề nghị đó, nhưng không phải vì hám danh lợi mà là vì chàng biết với chức danh phán sự chàng sẽ có cơ hội mang lại công lí, chính nghĩa cho nhân dân, cho cuộc đời, đó cũng là cách mà tác giả bắt tử hóa hình tượng con người cương trực, khảng khái, chi tiết kì ảo "cuối gió mà đi biến mất" vừa là lời ngợi ca lại vừa thể hiện ước mơ công lí của Nguyễn Dữ.

Như vậy, đoạn kết truyện đã thể hiện triết lí nhân sinh sâu sắc đó là ở hiền gặp lành, ác giả ác báo, gieo gió thì gặt bão, bên cạnh đó, lời bình của Nguyễn Dữ ở cuối truyện đã thể hiện lòng cảm phục và thái độ ngợi ca với kẻ sĩ như Ngô Tử Văn. "Than ôi! Người ta vẫn nói: "Cứng quá thì gãy". Kẻ sĩ chỉ lo không cứng cõi được, còn gãy hay không là việc trời.". Theo Nguyễn Dữ, làm người sống trên đời không sợ "cứng quá thì gãy" mà chỉ sợ không thể cứng được, tác giả đề cao sự cứng cõi, cương quyết và khảng khái trong nhân cách kẻ sĩ "Vậy là kẻ sĩ, không nên kiêng sợ sự cứng cõi".

Có thể nhận định rằng, sức hấp dẫn của "Chuyện chức phán sự đền Tản Viên" chính nằm ở đoạn kết và lời bình cuối truyện, đoạn kết truyện tác giả Nguyễn Dữ không chỉ làm người đọc hài lòng với kết thúc có hậu đầy nhân văn và triết lí dân gian, mà còn đưa ra lời bình để người đọc cũng ngẫm nghĩ, chiêm nghiệm về phẩm chất và nhân cách của kẻ sĩ.

Kết thúc "Chuyện chức phán sự đền Tản Viên" tác giả viết: "Than ôi.....đồi cứng ra mềm", theo em tác giả muốn gửi gắm điều gì Văn 10 hay nhất mẫu 3

Nguyễn Dữ là một nhà Nho sống vào khoảng nửa đầu thế kỷ XVI, người xã Đỗ Tùng, huyện Trường Tân, nay thuộc huyện Thanh Miện, tỉnh Hải Dương. Ông xuất thân trong một gia đình có truyền thống khoa bảng. Cha đỗ Tiến sĩ vào đời vua Lê Thánh Tông. Bản thân Nguyễn Dữ cũng đã đi thi và ra làm quan nhưng chỉ được gần một năm thì lui về ở ẩn. Ông để lại cho đời một tác phẩm nổi tiếng là Truyền kỳ mạn lục, nội dung ghi chép lại những giai thoại, huyền thoại lưu truyền rộng rãi trong dân gian từ thời Lý cho tới thời Lê sơ. Đằng sau các yếu tố hoang đường kì ảo chính là hiện thực của xã hội phong kiến với đầy rẫy các tệ nạn mà tác giả muốn phơi bày và lên án. Tác phẩm viết bằng chữ Hán, gồm 20 truyện, trong đó có Chuyện phán sự đền Tản Viên là nổi bật hơn cả.

Bối cảnh của truyện là thời kỳ giặc Minh sang chiếm đóng nước ta, nhưng tác giả viết lại chuyện này vào khoảng nửa đầu thế kỷ XVI, khi chế độ phong kiến đang suy thoái và đầy mâu thuẫn. Nội chiến Lê - Mạc bắt đầu xảy ra, do vậy mà các thế lực ma quỷ, thần linh trong truyện cũng phản ánh các thế lực cường quyền phong kiến chia bè kết phái, hãm hại dân lành.

Chuyện Chức phán sự đền Tản Viên đề cao tinh thần khảng khái, cương trực, dám đấu tranh chống lại cái ác của một trí thức nước Việt tên là Ngô Tử Văn, qua đó thể hiện niềm tin vào công lý, chính nghĩa nhất định sẽ thắng gian tà, đồng thời lên án lũ giặc xâm lược dù đã chết vẫn không ngừng gây tội ác trên đất nước ta.

Ngô Tử Văn - một Nho sĩ trong vùng đã châm lửa đốt đền của một tên hung thần lúc sống vốn là tướng giặc xâm lược, để trừ hại cho dân. Hồn ma tên tướng giặc họ Thôi giả làm cư sĩ đến đòi Tử Văn dựng trả lại ngôi đền và dọa sẽ kiện chàng tới Diêm Vương. Thổ Công báo mộng cho Tử Văn biết sự thật về tung tích và tội ác của hắn, đồng thời chỉ dẫn mọi cách đối phó. Ngô Tử Văn bị quỷ sứ bắt xuống Âm phủ. Trước mặt Diêm Vương, Ngô Tử Văn đã dũng cảm tố cáo tội ác của tên hung thần cướp đền với đầy đủ chứng cứ. Cuối cùng, công lý được thực hiện, kẻ ác gian bị trừng trị. Thổ Công được dân chúng xây lại cho ngôi đền mới. Tử Văn sống lại và được Thổ Công tiên cử giữ Chức phán sự đền Tản Viên.

Vôn là một trí thức thâm nhuần đạo lý Thánh hiền, Ngô Tử Văn không thể làm ngơ trước sự việc ngang trái xảy ra trước mắt: Ngôi đền thờ Thổ Công của làng vốn linh thiêng, bỗng nhiên bị hồn ma tên tướng giặc phương Bắc họ Thôi bại trận cướp lấy. Hồn ma ấy tác oai tác quái khiến dân chúng trong vùng khốn khổ. Tử Văn vô cùng tức giận. Một hôm chàng tắm gội sạch sẽ, khấn Trời rồi châm lửa đốt đền. Sự kiện này cho Thấy Tử Văn tin vào hành động chính nghĩa của mình, lấy lòng trong sạch cùng thái độ chân thành mong được Trời ủng hộ. Như vậy hành động đốt đền của Tử Văn xuất phát từ mục đích tốt đẹp. "Lúc ấy, mọi người đều lắc đầu lè lưỡi, lo sợ thay cho Tử Văn nhưng chàng vẫn vung tay, không cần gì cả". Bởi Tử Văn nghĩ hành động của mình là hợp đạo Trời, hợp lòng người nên rất kiên quyết, không mảy may kinh hãi. Chàng đốt đền khiến cho hồn ma tên tướng giặc không còn chỗ trú ngụ để mà hoành hành, những nhiều.

Hành động của chàng là hành động tiêu diệt kẻ gian tà, trừ họa cho dân chúng nên xứng đáng với khí tiết cứng cỏi của một bậc chính nhân quân tử. Hành động đó mang kịch tính cao độ ngay từ đầu nên nhân vật Tử Văn có sức cuốn hút rất mạnh!

Điều đặc biệt là kẻ ác kia không phải là một con người bằng xương bằng thịt mà là một hồn ma vô ảnh, vô hình. Nhưng rất đáng sợ vì nó thuộc về thế giới thần linh, chỗ dựa của giai cấp phong kiến từ xưa đến nay.

Khi bị quỷ sứ giải xuống Âm phủ, trước mặt Diêm vương, Ngô Tử Văn tỏ ra vô cùng thông minh và cứng cỏi. Hồn ma tên tướng giặc họ Thôi áp đảo chàng bằng dáng vẻ uy nghi, bằng giọng điệu vừa tỏ vẻ ta đây là bậc trí thức đầy hiểu biết, vừa đe dọa: "Nhà ngươi đã theo nghiệp Nho, đọc sách vở của Thánh hiền, há không biết cái đức của quý thần sao, có gì lại dám khinh nhờn hủy tượng, đốt đền, khiến cho hương lửa không có chỗ tựa nương, oai linh không có nơi hiển hiện, vậy bảo làm sao bây giờ? Biết điều thì dựng trả ngôi đền như cũ. Nếu không thì vô có hủy đền Lư Sơn, Cô Thiệu sẽ khó lòng tránh khỏi tai vạ!"

Ngô Tử Văn vẫn giữ khí phách cứng cỏi, vẫn ngồi ngất ngưỡng tự nhiên. Hồn ma tên tướng giặc tiếp tục đe dọa ở mức độ gay gắt hơn: "Phong độ không xa xôi gì, ta tuy hèn, há lại không đem nổi nhà ngươi đến đây. Không nghe lời ta thì rồi sẽ biết!" Có nghĩa là hắn sẽ bắt Tử Văn phải chết và sẽ kiện chàng về tội đốt đền.

Tương chừng hồn ma tên tướng giặc hoàn toàn giành thế chủ động và hắn đã dồn được Tử Văn vào thế bị động, thua cuộc. Thực ra đây là chỗ tác giả có ý để cho cái ác hoành hành, cái thiện tạm thời bị lấn lướt, vì thế mà câu chuyện càng thêm phần hấp dẫn.

Tuy nhiên, bộ mặt thật của hồn ma tên tướng giặc đã bị Thổ Công báo mộng cho Tử Văn biết: "Ô, đây là viên tướng bại trận của Bắc triều, cái hồn bơ vơ ở Nam

quốc, tranh chiếm miếu đền của tôi, giả mạo họ tên của tôi, quen dùng chức dối lừa, thích làm trò thảm ngược. Thượng Đế bị nó bung bít, hạ dân bị nó quấy rầy, phạm những việc hung yêu tác quái đều tự nó cả, chứ có phải tôi đâu! Gần đây vì tôi thiếu sự đề phòng, bị nó đánh đuổi nên phải đến nương tựa ở đền Tản Viên đã vài năm nay."

Như thế là Tử Văn đã có được nhân chứng quan trọng cũng chính là nạn nhân của kẻ cướp đền, mạo danh. Chàng trách Thổ Công nhu nhược, không dám kiện hấn trước Diêm Vương và Thượng Đế, mà lại chấp nhận từ bỏ chức vị, đi lánh nạn ở nơi khác. Lời trách như động đứng vào nỗi khổ tâm của Thổ công: "Rễ ác mọc lan, khó lòng lay động. Tôi đã định thưa kiện, nhưng mà có nhiều nỗi ngăn trở: Những miếu gần quanh, vì tham của đút, đều bênh vực cho nó cả. Tôi chỉ giữ được một chút lòng thành, nhưng không làm thế nào để thông đạt được lên trên, cho nên đành tạm ẩn nhẫn mà ngồi xó một nơi."

Quả là tài tình! Nguyễn Dữ đã mượn chuyện hoang đường của thế giới thần thánh, ma quỷ để phơi bày thực trạng xã hội phong kiến thối nát đương thời. Bọn quan lại tham lam, những nhiều ngang nhiên vợ vét, đục khoét, ăn hối lộ, bao che kẻ ác, dung túng cho kẻ xấu lộng hành, gây ra bao nỗi oan ức, khổ sở cho dân lành. Tuy thế vẫn có những người dũng cảm như Tử Văn dám chống lại chúng...

Trước mặt Diêm Vương, hồn ma tên tướng giặc phủ phục, quỳ lạy kêu cầu. Không hiểu hấn nói gì mà Diêm Vương một mực bênh vực hấn và kết tội Tử Văn: "Kẻ kia là một người cư sĩ, trung thuần lắm liệt, có công với tiên triều, nên hoàng thiên cho được huyết thực ở một ngôi đền để đền công khó nhọc. Mà lại là một kẻ hàn sĩ, sao dám hỗn láo, tội ác tự mình làm ra, còn trốn đi đằng nào?"

Thì ra hấn đã mạo danh Thổ công "vôn làm tới chức Ngự sử đại phu đời vua Lý Nam Đế, vì chết về việc Cần vương mà được phong ở đây giúp dân đô vật đã hơn một nghìn năm nay."

Diêm Vương kết tội Tử Văn càng lúc càng gay gắt mà không cho chàng được thanh minh. Phần thắng xem ra đã nghiêng hẳn về phía hồn ma tên tướng giặc gian trá kia. Nhưng Tử Văn không dễ gì bị khuất phục. Lúc bị quỷ sứ lôi đi, chàng la lớn: "Ngô Soạn này là một kẻ sĩ ngay thẳng ở trần gian, có tội lỗi gì xin bảo cho, không nên bắt phải chết một cách oan uổng!" Sau đó chàng tung đòn tấn công lên tiếp. Chàng tố cáo trước Diêm Vương lai lịch đen tối, giả mạo của hấn theo đúng lời Thổ công đã báo mộng, lại còn cứng cỏi khẳng định rằng Diêm Vương muốn biết rõ xin cứ cho người đến đền Tản Viên để xác minh hư thực.

Kẻ gian tà thấy Tử Văn nắm được chỗ yếu của mình nên không cãi mà ranh mãnh biến ngay thái độ cứng cỏi của Tử Văn thành vô lễ: "Áy là trước Vương phủ mà

hắn còn ghê gớm đến như thế, mồm năm miệng mười, đơm đặt bịa tạc. Huống hồ ở một nơi đền miếu quanh hiu hắt sợ gì mà không dám cho một mồi lửa?"

Lời qua tiếng lại gay gắt giữa hai bên khiến Diêm Vương sinh nghi. Tử Văn vẫn khẳng khái: "Nếu nhà vua không tin lời tôi, xin tư giấy đến đền Tản Viên để hỏi; không đúng như thế tôi xin chịu thêm cái tội nói càn!"

Biết không thể uy hiếp được Tử Văn, hồn ma tên tướng giặc tỏ vẻ lo sợ nhưng vẫn cố giữ giọng điệu đạo đức giả của kẻ bề trên: "Gã kia là học trò, thật là ngu bướng, quả đáng tội lắm. Nhưng đã trách mắng như vậy cũng đủ răn đe rồi. Xin Đại vương khoan dung tha cho hắn để tỏ cái đức rộng rãi. Chẳng cần đòi hỏi dây dưa. Nếu thẳng tay trị tội nó, sợ hại đến cái đức hiếu sinh."

Nhưng Diêm Vương đã nhanh chóng nhận ra ai đúng ai sai, liền quát lớn: "Cứ như lời hắn (tức Tử Văn) thì nhà ngươi đáng tội chết. Điều luật trị tội lừa dối đã sẵn sàng đó. Cớ sao nhà ngươi dám làm sự lập lờ nhận tội như vậy?" Rồi lập tức sai người đến đền Tản Viên để lấy chứng thực. Mọi chuyện đều đúng như lời Tử Văn đã khai. Diêm Vương giận dữ trách mắng các phán quan không giữ được chí công vô tư, để cho điều dối trá càn bậy xảy ra. Sau đó truyền lệnh "lây lòng sắt chụp vào đầu, khâu gỗ nhét vào miệng" kẻ lừa đảo gian ác rồi sai bỏ vào ngục Cửu U tức là ngục tối chín tầng ở Âm phủ, nơi giam giữ và trừng phạt những kẻ lúc còn sống gây nhiều tội ác.

Cuối cùng thì Tử Văn đã chiến thắng, công lý chính nghĩa đã chiến thắng! Công lý của nhân dân nghìn đời là vậy! Kết thúc câu chuyện rất có hậu: "Tử Văn sống lại, Thổ công được dân làng xây cho ngôi đền mới. Còn ngôi mộ của tên tướng giặc kia thì tự dung thấy bị bật tung lên, hài cốt tan tành ra như cám vậy". Thật đáng đời cho kẻ xâm lược đã chết rồi mà vẫn không thôi gây tội ác!

Lời bình ở cuối truyện cũng hàm chứa ý nghĩa sâu xa về khí tiết của kẻ sĩ chân chính: "Than ôi! Người ta thường nói:

"Cứng quá thì gãy". Kẻ sĩ chỉ lo không cứng cỏi được, còn gãy hay không là việc của Trời. Sao lại đoán trước là sẽ gãy mà đối cứng ra mềm? Ngô Tử Văn là một chàng áo vải mà dám đốt đền tà, chống lại yêu ma, làm một việc hơn cả thần và người. Bởi thế được nổi tiếng và được giữ chức vị ở Minh ty, thật là xứng đáng. Vậy kẻ sĩ không nên kiêng sợ sự cứng cỏi."

Bài văn mẫu lớp 10 Kết thúc "Chuyện chức phán sự đền Tản Viên" tác giả viết: "Than ôi.....đổi cứng ra mềm", theo em tác giả muốn gửi gắm điều gì mẫu 4

Trong Chuyện chức phán sự đền Tản Viên nổi bật nhân vật Ngô Tử Văn - một con người khảng khái, cương trực, kiên quyết đấu tranh chống lại cái ác trừ hại cho dân. Một mình chàng dám đương đầu với hồn ma tên tướng giặc, và dù phải xuống tận Minh ti, chàng vẫn không hề sợ hãi, rút lui. Diêm Vương công minh đã suy xét kỹ lưỡng mọi việc, xử đúng người đúng tội, giải oan cho Tử Văn. Truyện kết thúc bằng nhiều chi tiết li kì, hấp dẫn, giàu ý nghĩa. Sau khi trừng phạt hồn ma tướng giặc họ Thôi, Diêm Vương đã ban thưởng Tử Văn khá hậu hĩnh: Vương nghĩ Tử Văn có công trừ hại, truyền cho vị thần đền kia, từ nay phần xôi lợn của dân cúng tế, nên chia cho Tử Văn một nửa và sai lính đưa Tử Văn về. Chi tiết này khắc họa thêm một lần nữa sự công minh của Diêm Vương. Việc ban thưởng cho Tử Văn chứng tỏ Diêm Vương đứng về lẽ phải, có thiện chí đối với hành động dũng cảm của kẻ sĩ. Cho Tử Văn được trở lại làm người, có lẽ Diêm Vương không chỉ muốn trả đại sự công bằng cho chàng mà còn muốn duy trì sự tồn tại của khí phách hiên ngang, dũng cảm, của tinh thần khảng khái trên cõi trần. Tử Văn sẽ là sứ giả mang lại sự yên bình cho nhân dân chốn dương gian.

Việc Tử Văn được sống lại là phán quyết của Diêm Vương nhưng việc chàng được giới thiệu, đề cử vào chức phán sự đền Tản Viên là do Thổ công hết lòng xin cho: Nay thấy ở đền Tản Viên khuyết một chân phán sự, lão đã vì nhà thầy mà hết sức tiến cử, được đức Thánh Tản ngài đã bằng lòng, vậy xin lấy việc đó để đền ơn nghĩa. Hành động của Thổ công là hành động trả nghĩa Tử Văn. Nhờ chàng mà vị thần này được trở lại cai quản ngôi đền vốn bị hồn ma tướng giặc họ Thôi cướp mất. Nhận chức quan phán sự, Tử Văn sẽ phải chết, nhưng Thổ công khuyên rằng: Người ta sống ở đời, xưa nay ai chẳng phải chết, miễn là chết đi còn được tiếng về sau. Tất nhiên, một người như Tử Văn có lẽ không vì danh tiếng mà hám chức danh đó. Lí do chính yếu khiến chàng ưng thuận lời đề nghị của Thổ công là với chức phán sự, chàng sẽ có cơ hội mang lại công lí, chính nghĩa cho cuộc đời. Hơn nữa, để Tử Văn nhận chức phán sự cũng là cách Nguyễn Dữ bắt tử hoá hình tượng con người cương trực, khảng khái. Chẳng thế mà sau khi Tử Văn chết rồi, có người còn nhìn thấy chàng ngồi trên xe, cưỡi gió mà biển mất. Những người như Tử Văn không thể chết mà phải sống mãi mãi để cuộc đời này được yên ổn, để mọi điều tai chướng bị tiêu trừ. Chi tiết kì ảo được Nguyễn Dữ xây dựng vừa thể hiện thái độ ngợi ca, vừa thể hiện ước mơ công lí của nhà văn.

Kết thúc Chuyện chức phán sự đền Tản Viên thể hiện một cách sâu sắc triết lí dân gian ở hiền gặp lành, ở ác gặp ác, gieo gió gặt bão. Kẻ gian trá, xấu xa như hồn ma tướng giặc họ Thôi đã phải chịu tội còn người cương trực, khảng khái như Ngô Tử Văn xứng đáng được muôn đời ngợi ca. Lòng cảm phục và thái độ ngợi ca của

Nguyễn Dữ đã được thể hiện một cách trực tiếp trong lời bình ngay sau kết thúc truyện. Theo ông, con người sống trên đời không sợ “cứng quá thì gãy” mà chỉ sợ không thể cứng được. Ngô Tử Văn một kẻ sĩ nước Việt là người đã luôn giữ cho mình sự cứng cỏi để vượt qua mọi thế lực phi nghĩa. Cũng từ nhân vật này, người đọc có thể thấy Nguyễn Dữ rất đề cao sự cứng cỏi trong nhân cách kẻ sĩ. Thực ra đã là trí thức thì cần rất nhiều phẩm chất tốt đẹp. Quan niệm của Nguyễn Dữ về nhân cách kẻ sĩ không phải không đúng nhưng có lẽ chưa đầy đủ, trọn vẹn. Nếu kẻ sĩ lúc nào cũng cứng quá thì chắc chắn cũng sẽ có lúc phải gãy.

Có khi sức hấp dẫn của những câu chuyện lại ở kết thúc giàu ý nghĩa. Viết Chuyện chức phán sự đền Tản Viên, Nguyễn Dữ không chỉ làm người đọc hài lòng bởi một kết thúc có hậu mà còn khiến chúng ta phải có những giây phút lắng lại để chiêm nghiệm về ý nghĩa của kết thúc đó.